

För två veckor sedan rakade jag min mustasch. Skägget har sedan dess vuxit ut och jag är nu en tillsynes mer förtroendegivande person. Detta var också min plan, då jag gick igenom något av en kris. Ni förstår, tidigare under hösten tog jag mig tiden att se sommarens stora biofilm *Avengers: Infinity War*. Den tog mig med storm och jag blev nästintill besatt: jag ville veta *allt*. Således började jag gräva djupt bland diverse youtubekanaler och seriehemsidor, appar laddades ned och telefonen togs upp mer än sällan så jag kunde läsa något nytt nummer med *Iron Man*, *Thanos* eller favoriten *Dr. DOOM*. Skurkarna fascinerade mig alltid mest och skurkarnas skurk (oavsett vad alla andra säger) är *DOOM*. I ett oförglömligt ögonblick tar han makten genom fånga en mutant med telepatiska krafter, fångsla in denne i en stor maskin, där han amplifierar mutantens telepatiska förmåga till att hjärntvätta jordens befolkning, som kort därefter utropar honom, *DOOM*, till enväldig härskare.

Twisten i det hela är att världen efter det blomstrar. Krigen tar slut, kärnvapen rustas ned, ekonomin blomstrar och de hungriga får mat. Allt på grund av en man som tog makten och brukade den för rätt sak. Priset: vår rätt att välja.

Kusligt nog märkte jag ett sting av sympati för *DOOM*. Inte bara att jag förstod honom, jag tyckte nog att hans styre var att föredra. Hur sjukt är inte det? Då slog det mig: jag har en inneboende superskurk. Nedtryckt, undanstoppad, på gränsen till bortglömd, i de mörkaste vrår av min själ finner man honom. Min alldeles egna *Dr. DOOM*. Ge honom fritt utrymme och se vad som händer. Det hade inte dröjt länge innan krossade oppositionen och tagit tillbaka makten, makten som alltid tillhört mig. Att jag styr och att ni bugar är lika tydligt som att natten är mörk och att dagen är ljus. Demokratins tid är över, banderoller ska bära mitt namn, så fall på knä, i beundran för honom som gav ert liv mening. Försök inte ställa er upp, gör inget motstånd, jag har räddat er från er själva, så ned på knä ni små, smutsiga människor och visa mig tacksamhet, er konung, er despot, er härskare.

Tillbe mig

Okej paus, stopp, vänta lite nu. Insikten om min mörkare sida skrämmer mig. Att jag inte är helt igenom god, det vet jag om, men att det är något som lockar med den andres tankar av storslagenhet, det skrämmer mig på riktigt. Om jag tänker så här, vem är jag då? I denna stund av kris la jag ned telefonen och gick till badrummet för att ta en lång titt i spegeln på mig själv. Det jag såg var en man i mustasch. Vilka har mustascher?

Onda män.

Maktgalna män.

Män som inte vet bättre.

Och där stod jag. Något behövde ändras så mustaschen åkte bort. Jagets superskurk förpassades tillbaka till sinnets stängda rum och jag gladdes åt att tanken är fri. Vi är dem vi väljer att vara. Två veckor senare och skägget börjar bli tjock. Jag går förbi ett fönster och ser min reflektion: En man som gömmer sin mustasch.

~

Epilog

Vad hände då med den riktige *Dr. DOOM*? Det var något som skavde med hans envælde. Han kunde inte undgå den naggande känslan av fusk: Folket tillbad inte *DOOM* för den han var, de tillbad honom på grund av manipulationen av deras sinnen. Även om *DOOM* ser sig själv som jordens rättfärdiga ledare så betyder inte det någonting om inte folket känner detsamma. Deprimerad över denna insikt gav han upp makten och lät superhjältarna vinna. Det i sig är ett märkligt, något hedervärt handlande av en superskurk och global diktator. *Dr. DOOM* är ju å andra hand ingen vanlig auktoritär ledare. Och han har heller ingen fånig mustasch.